

31991L0308

L 166/77

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

28.6.1991.

PADOMES DIREKTĪVA**(1991. gada 10. jūnijs)****par to, kā novērst finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtas naudas legalizēšanai (naudas atmazgāšanai)****(91/308/EEK)**

EIROPAS KOPIENU PADOME,

finanšu pakalpojumus, ko paredz vienotā finanšu telpa, ja Kopienas līmenī netiks ieviesti attiecīgi koordinējoši pasākumi;

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši 57. panta 2. punkta pirmo un trešo teikumu, kā arī 100.a pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

tā kā naudas atmazgāšana acīm redzami ietekmē visas organizētās noziedzības, un jo īpaši narkotisko vielu tirdzniecības, pieaugumu; tā kā arvien vairāk nostiprinās pārliecība, ka naudas atmazgāšanas apkarošana ir viens no visefektīvākajiem līdzekļiem cīņā pret šo noziedzīgās darbības veidu, kas īpaši apdraud dalībvalstu sabiedrības;

sadarbībā ar Eiropas Parlamentu ⁽²⁾,ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā kredītiestāžu un finanšu iestāžu izmantošana noziedzīgā darbībā gūtas peļņas legalizēšanai (turpmāk — “naudas atmazgāšana”) apdraud attiecīgās iestādes solidumu un stabilitāti, kā arī visas finanšu sistēmas uzticamību, šī sistēma tā zaudētu arī sabiedrības uzticību;

tā kā naudas atmazgāšana ir jāapkaro galvenokārt ar krimināltiesiskiem pasākumiem un starptautiski sadarbojoties tiesu iestādēm un citām tiesībsardzības iestādēm, kā tas narkotisko vielu jomā uzsākts ar 1988. gada 19. decembrī Vinē pieņemto Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju pret narkotisko un psihotropo vielu nelikumīgu tirdzniecību (turpmāk — “Vīnes Konvencija”) un — attiecībā uz visu veidu noziedzīgām darbībām — ar Eiropas Padomes Konvenciju, kas attiecas uz noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, meklēšanu, arestu un konfiscēšanu, kas atklāta parakstīšanai 1990. gada 8. novembrī Strasbūrā;

tā kā tas, ka nepastāv Kopienas rīcība pret naudas atmazgāšanu, varētu likt dalībvalstīm savu finanšu sistēmu aizsardzībai pieņemt pasākumus, kas var būt nesaderīgi ar vienota tirgus izveidi; tā kā savas noziedzīgās darbības atvieglināšanai naudas atmazgātāji var mēģināt izmantot kapitāla aprites brīvību un brīvību sniegt

tā kā darbs krimināltiesību jomā nedrīkst būt vienīgais veids, kā apkarot naudas atmazgāšanu, ņemot vērā to, ka finanšu sistēmai var būt ļoti efektīva loma; tā kā šajā sakarā ir jāatsaucas uz Eiropas Padomes 1980. gada 27. jūnija ieteikumu un uz Principu deklarāciju, ko 1988. gada decembrī Bāzelē pieņēma Desmit valstu grupas banku pārraudzības iestādes, abi dokumenti ir būtisks solis ceļā uz to, lai novērstu finanšu sistēmas izmantošanu naudas atmazgāšanai;

⁽¹⁾ OV C 106, 28.4.1990., 6. lpp., un
OV C 319, 19.12.1990., 9. lpp.

⁽²⁾ OV C 324, 24.12.1990., 264. lpp., un
OV C 129, 20.5.1991.

⁽³⁾ OV C 332, 31.12.1990., 86. lpp.

tā kā naudas atmazgāšanu parasti izdara starptautiskā līmenī, lai labāk varētu slēpt naudas līdzekļu noziedzīgo izcelsmi; tā kā tikai valsts līmenī, neņemot vērā starptautisko koordināciju un sadarbību, pieņemtu pasākumu efektivitāte būtu ļoti nosacīta;

tā kā visiem pasākumiem, ko Kopiena pieņem šajā jomā, ir jābūt saderīgiem ar darbībām, kas veiktas citos starptautiskos forumos; tā kā šajā sakarā, veicot jebkuras Kopienas darbības, jo īpaši būtu jāņem vērā ieteikumi, ko pieņēmusi finanšu darba grupa naudas atmazgāšanas jomā, kas izveidota septiņu attīstītāko valstu augstākā līmeņa sanāksmē 1989. gada jūlijā Parīzē;

tā kā Eiropas Parlaments vairākās rezolūcijās ir prasījis visaptverošas Kopienas programmas izveidi, kura paredzēta narkotisko vielu tirdzniecības apkarošanai un kurā ietilpst noteikumi attiecībā uz naudas atmazgāšanas novēršanu;

tā kā naudas atmazgāšanas definīcija šajā direktīvā balstās uz Vīnes Konvencijā pieņemto definīciju; tā kā, ņemot vērā to, ka naudas atmazgāšana tomēr notiek ne tikai attiecībā uz ienākumiem, kas gūti noziedzīgos nodarījumos, kas saistīti ar narkotiskajām vielām, bet arī uz ienākumiem, kas gūti citās noziedzīgās darbībās (tādās kā organizētā noziedzība un terorisms), dalībvalstīm ar savu tiesību aktu palīdzību ir jāattiecinā šī direktīva arī uz ienākumiem, kas gūti šādās darbībās, ja var tikt izdarītas šo ienākumu "atmazgāšanas" darbības, kas pamato sankcijas šajā sakarā;

tā kā naudas atmazgāšanas aizliegums dalībvalstu tiesību aktos, kas balstās uz attiecīgiem pasākumiem un sodiem, ir nepieciešams nosacījums šīs parādības apkarošanai;

tā kā, lai izvairītos no tā, ka naudas atmazgātāji izmanto anonimitāti savu noziedzīgo darbību veikšanai, ir jānodrošina, ka kredītiestādes un finanšu iestādes prasa savu klientu identifikāciju, uzsākot darījumu attiecības vai izpildot darījumus, kas pārsniedz noteiktas robežas; tā kā šādi noteikumi ir jāattiecinā, cik iespējams, arī uz īpašuma beneficiāriem;

tā kā kredītiestādēm un finanšu iestādēm vismaz piecus gadus ir jāglabā vajadzīgo identifikācijas dokumentu kopijas vai ziņas par šiem dokumentiem, kā arī uz darījumiem attiecošos apstiprinošu dokumentu vai ierakstu oriģināli vai to kopijas, kas tāpat var kalpot par pierādījumu saskaņā ar valsts tiesībām, lai tos izmantotu par pierādījumu visās lietās, kad tiek izmeklēta naudas atmazgāšana;

tā kā, lai saglabātu finanšu sistēmas stabilitāti un viengabalainību, kā arī lai sekmētu naudas atmazgāšanas apkarošanu, ir jānodrošina tas, ka kredītiestādes un finanšu iestādes īpaši uzmanīgi

izskata ikvienu darījumu, ko pēc tā pazīmēm tās uzskata par, ļoti iespējams, saistītu ar naudas atmazgāšanu; tā kā šajā nolūkā īpaša uzmanība tām ir jāvelta darījumiem ar trešām valstīm, kas naudas atmazgāšanas apkarošanas jomā nepiemēro noteikumus, kas ir pielīdzināmi Kopienas noteikumiem, vai citus līdzvērtīgus noteikumus, kuri noteikti starptautiskos forumos un kurus Kopiena padarījusi par saviem;

tā kā minētajos nolūkos dalībvalstis var prasīt no kredītiestādēm un finanšu iestādēm, lai tās rakstiski reģistrētu attiecīgās izmeklēšanas rezultātus, kas tām ir jāveic, un nodrošinātu, ka minētie rezultāti ir pieejami iestādēm, kas atbild par naudas atmazgāšanas apkarošanu;

tā kā, lai sekmīgi novērstu finanšu sistēmas izmantošanu naudas atmazgāšanai, par šīs parādības apkarošanu atbildīgai iestādei ir jāsadarbības ar kredītiestādēm un finanšu iestādēm un to pārraudzības iestādēm; tā kā bankas noslēpums šādos gadījumos ir jāatceļ; tā kā obligāta aizdomīgu darījumu ziņošanas sistēma, kas nodrošina, ka iepriekšminētajām iestādēm tiek nosūtīta informācija, nebrīdinot attiecīgos klientus, ir visefektīvākais veids, kā īstenot šādu sadarbību; tā kā ir vajadzīga īpaša aizsardzības klauzula, lai atbrīvotu kredītiestādes un finanšu iestādes, to direktorus un darbiniekus no atbildības par informācijas izpaušanas ierobežojumu pārkāpumu;

tā kā informāciju, ko iestādes saņēmušas saskaņā ar šo direktīvu, var izmantot tikai sakarā ar naudas atmazgāšanas apkarošanu; tā kā dalībvalstis tomēr var noteikt, ka šo informāciju var izmantot citiem nolūkiem;

tā kā kredītiestāžu un finanšu iestāžu ieviestas iekšējās kontroles programmas un mācību programmas šajā jomā ir papildu pasākumi, bez kuriem pārējie pasākumi, kas paredzēti šajā direktīvā, varētu zaudēt efektivitāti;

tā kā, ņemot vērā to, ka naudas atmazgāšanu var izdarīt ne tikai ar kredītiestāžu un finanšu iestāžu starpniecību, bet arī cita tipa profesiju un uzņēmumu veidu starpniecību, dalībvalstīm šīs direktīvas noteikumi vai daļa noteikumu ir jāattiecinā arī uz tām profesijām un uzņēmumiem, kuru darbību īpaši var izmantot naudas atmazgāšanas nolūkiem;

tā kā ir svarīgi, ka dalībvalstis īpaši gādā, lai Kopienā tiktu veikti koordinēti pasākumi gadījumā, kad ir nopietns pamats domāt, ka

profesijas vai darbības, kuru veikšanu reglamentējoši nosacījumi ir saskaņoti Kopienas līmenī, izmanto naudas atmazgāšanai;

tā kā tas, cik efektīvi ir centieni izskaust naudas atmazgāšanu, īpaši ir atkarīgs no valsts īstenošanas pasākumu ciešas koordinācijas un saskaņošanas; tā kā šāda koordinācija un saskaņošana, ko veic dažādos starptautiskos veidos, Kopienas līmenī prasa dalībvalstu un Komisijas sadarbību kontaktkomitejā;

tā kā katrai dalībvalstij ir pienākums pieņemt piemērotas normas un attiecīgi sodīt šo normu pārkāpumus, lai nodrošinātu šīs direktīvas pilnīgu piemērošanu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Šajā direktīvā:

- “kreditēstāde” ir kreditēstāde, kas definēta 1. panta pirmajā ievilkumā Direktīvā 77/780/EEK ⁽¹⁾, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 89/646/EEK ⁽²⁾, ieskaitot tādas kreditēstādes, kuras vadība (sēdekļis) atrodas ārpus Kopienas, filiāles minētā panta trešā ievilkuma nozīmē, kas atrodas Kopienā,
- “finanšu iestāde” ir uzņēmums, kas nav kreditēstāde, kura galvenā darbība ir izpildīt vienu vai vairākus darījumus, kas minēti 2. līdz 12. punktā un 14. punktā sarakstā, kurš pievienots Direktīvas 89/646/EEK pielikumā, vai apdrošināšanas sabiedrība, kas pienācīgi licencēta saskaņā ar Direktīvu 79/267/EEK ⁽³⁾, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 90/619/EEK ⁽⁴⁾, ciktāl tā veic darbības, ko aptver minētā direktīva; šī definīcija aptver tādu finanšu iestāžu, kuru vadība (sēdekļis) atrodas ārpus Kopienas, filiāles, kas atrodas Kopienā,
- “naudas atmazgāšana” ir šādas darbības, kad tās izdarītas tīši:
 - mantas konversija vai nodošana, zinot, ka šī manta ir iegūta ar noziedzīgu darbību vai piedaloties šādā darbībā, lai slēptu vai maskētu šīs mantas nelikumīgo izcelsmi vai palīdzētu kādai personai, kas iesaistīta šādas darbības izdarīšanā, izvairīties no savas rīcības juridiskajām sekām,
 - mantas patiesā rakstura, izcelsmes, atrašanās vietas, izvietojuma, aprites, kā arī faktiskā īpašnieka un ar mantu saistīto tiesību slēpšana vai maskēšana, zinot, ka šī manta ir iegūta noziedzīgā darbībā vai piedaloties šādā darbībā,

— mantas iegūšana, valdījums vai lietošana, mantas saņemšanas brīdī zinot, ka šī manta iegūta noziedzīgā darbībā vai piedaloties šādā darbībā,

— piedalīšanās kādā no darbībām, kas minētas iepriekšējās trīs daļās, apvienošanās kādas iepriekš minētas darbības izdarīšanai, izdarīšanas mēģinājums, palīdzība noziedzīgas darbības veikšanā, pamudināšana uz noziedzīgu darbību, padomu došana vai noziedzīgas darbības izpildes atvieglošana.

Zināšanu, nodomu vai motīvu, kas ir šajā ievilkumā paredzēto darbību elements, var konstatēt, pamatojoties uz objektīviem faktiskiem apstākļiem.

Naudas atmazgāšanu uzskata par tādu arī tad, kad darbības, kas rada mantu, kuras atmazgāšana notiek, izdarītas citas dalībvalsts teritorijā vai kādas trešās valsts teritorijā,

— “manta” ir jebkura veida mantiski labumi, ķermeniskas un bezķermeniskas, kustamas un nekustamas lietas, kā arī juridiski dokumenti, kas apliecina šīs mantas īpašumu vai tiesības attiecībā uz šo mantu,

— “noziedzīga darbība” ir noziedzīgs nodarījums, kas definēts Vīnes Konvencijas 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā, kā arī visas citas noziedzīgas darbības, kuras kā tādas katra dalībvalsts definē šīs direktīvas nolūkā,

— “kompetentas iestādes” ir valsts iestādes, ko likums vai noteikumi pilnvaro pārraudzīt kreditēstādes vai finanšu iestādes.

2. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka naudas atmazgāšana, kas definēta šajā direktīvā, ir aizliegta.

3. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kreditēstādes un finanšu iestādes prasa savu klientu identifikāciju, izmantojot apliecināšanos dokumentus, uzsākot darījumu attiecības, jo īpaši atverot kontu vai krājkontu, vai piedāvājot seifa pakalpojumus.

2. Identifikācijas prasība attiecas arī uz visiem darījumiem ar klientiem, kas nav minēti 1. punktā, ja darījumu summa sasniedz vai pārsniedz EUR 15 000, neatkarīgi no tā, vai darījumu veic ar vienu darbību vai ar vairākām darbībām, kuras šķiet savstarpēji saistītas. Kad summa nav zināma darījuma sākšanas brīdī, attiecīgā iestāde veic identifikāciju, līdzko tā uzzina summu un konstatē, ka robežvērtība ir sasniegta.

⁽¹⁾ OV L 322, 17.12.1977., 30. lpp.

⁽²⁾ OV L 386, 30.12.1989., 1. lpp.

⁽³⁾ OV L 63, 13.3.1979., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 330, 29.11.1990., 50. lpp.

3. Atkāpjoties no 1. un 2. punkta, netiek izvirzītas identifikācijas prasības attiecībā uz apdrošināšanas līgumiem, kurus noslēguši apdrošināšanas uzņēmumi, kas licencēti uz Direktīvas 79/267/EEK pamata, kad tie veic darbības, uz ko attiecas minētā direktīva, ja periodiskās prēmijas summa vai summas, kas ir jāsamaksā attiecīgā gadā, nepārsniedz EUR 1 000 vai ja vienreizējas prēmijas maksājums ir EUR 2 500 vai mazāk. Ja periodiskās prēmijas summa vai summas, kas ir jāsamaksā kādā konkrētā gadā, palielina tā, ka tās pārsniedz EUR 1 000 robežu, identifikācija ir vajadzīga.

4. Dalībvalstis var noteikt, ka identifikācijas prasība nav obligāta pensiju apdrošināšanas līgumiem, kuru noslēgšanas pamatā ir darba līgums vai apdrošinātā profesija, ar nosacījumu, ka šajos apdrošināšanas līgumos nav atkāpšanās klauzulu un tos nevar izmantot par aizņēmuma nodrošinājumu.

5. Gadījumā, ja ir šaubas, vai iepriekšējos punktos minētie klienti darbojas uz sava rēķina, vai ja ir skaidrs, ka tie nerīkojas uz sava rēķina, kredītiestādes un finanšu iestādes veic pamatotos pasākumus, lai iegūtu informāciju par to personu faktisko identitāti, uz kuru rēķina minētie klienti darbojas.

6. Kredītiestādes un finanšu iestādes veic šādu identifikāciju arī, ja darījuma summa ir zemāka par noteikto robežvērtību, tiklīdz tām ir aizdomas par naudas atmazgāšanu.

7. Uz kredītiestādēm un finanšu iestādēm neattiecas šajā pantā paredzētās identifikācijas prasības, ja klients arī ir kredītiestāde vai finanšu iestāde, uz ko attiecas šī direktīva.

8. Dalībvalstis var paredzēt, ka identifikācijas prasības attiecībā uz 3. un 4. punktā minētajiem darījumiem ir izpildītas, kad ir konstatēts, ka darījuma maksājums ir jādebetē no konta, kas klienta vārdā atvērts kredītiestādē, uz ko attiecas 1. punkta prasības.

4. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka izmantošanai par pierādījumu visās lietās sakarā ar naudas atmazgāšanu kredītiestādes un finanšu iestādes glabā šādus dokumentus:

— attiecībā uz identifikāciju — vajadzīgo dokumentu kopijas vai ziņas par šiem dokumentiem vismaz piecus gadus pēc tam, kad izbeigtas attiecības ar klientu,

— attiecībā uz darījumiem — apliecināšanu dokumentu vai ierakstu oriģinālus vai kopijas, kas saskaņā ar valsts tiesībām tāpat var kalpot par pierādījumu, vismaz piecus gadus pēc brīža, kad darījums veikts.

5. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes un finanšu iestādes īpaši uzmanīgi izskata visus darījumus, ko tās uzskata to pazīmju dēļ par ļoti iespējams, saistītiem ar naudas atmazgāšanu.

6. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes un finanšu iestādes, kā arī to direktori un darbinieki pienācīgi sadarbojas ar iestādēm, kas atbild par naudas atmazgāšanas apkarošanu:

— pēc savas iniciatīvas informējot minētās iestādes par visiem faktiem, kas varētu liecināt par naudas atmazgāšanu,

— pēc šo iestāžu pieprasījuma sniedzot minētajām iestādēm visu vajadzīgo informāciju attiecīgajos tiesību aktos paredzētajā kārtībā.

Informāciju, kas minēta pirmajā daļā, nosūta tās dalībvalsts iestādēm, kas ir atbildīgas par naudas atmazgāšanas apkarošanu, kuras teritorijā atrodas iestāde, kas nosūta informāciju. Šo informāciju parasti nosūta persona vai personas, ko kredītiestāde vai finanšu iestāde iecēlusi 11. panta 1. punktā paredzētajā kārtībā.

Informāciju, kas attiecīgajām iestādēm sniegta saskaņā ar pirmo daļu, var izmantot tikai sakarā ar naudas atmazgāšanas apkarošanu. Tomēr dalībvalstis var noteikt, ka šādu informāciju var izmantot arī citiem nolūkiem.

7. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes un finanšu iestādes atturas izpildīt darījumus, par kuriem tās zina vai par kuriem ir aizdomas, ka tie ir saistīti ar naudas atmazgāšanu, kamēr par to nav informētas 6. pantā minētās iestādes. Šīs iestādes var saskaņā ar nosacījumiem, kas noteikti valsts tiesību aktos, dot norādi neizpildīt attiecīgo darījumu. Kad ir aizdomas, ka šāds darījums saistās ar naudas atmazgāšanu, un kad šādi atturēties nav iespējams vai tas sarežģītu to personu vajāšanu, kas ir ieguvēji varbūtējā naudas atmazgāšanas operācijā, attiecīgās iestādes informēšanas pienākumu izpilda tūlīt pēc darījuma izpildes.

8. pants

Kreditīestādes un finanšu iestādes, kā arī to direktori un darbinieki attiecīgajam klientam vai trešajām personām neizpauž to, ka attiecīgajām iestādēm nosūtīta informācija saskaņā ar 6. un 7. pantu, vai to, ka tiek veikta naudas atmazgāšanas izmeklēšana.

9. pants

Direktīvas 6. un 7. pantā minētā informācija, ko par naudas atmazgāšanas apkarošanu atbildīgajām iestādēm labticīgi sniedzis kādas kreditīestādes vai finanšu iestādes darbinieks vai direktors, nekādā gadījumā nav kādu informācijas izpaušanas ierobežojumu pārkāpums, kuri noteikti līgumā vai likumos, noteikumos vai citos tiesību aktos, un kreditīestādes vai finanšu iestādes darbiniekiem vai direktoram neuzliek nekādu atbildību.

10. pants

Dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentās iestādes informē par naudas atmazgāšanas apkarošanu atbildīgās iestādes, ja, veicot pārbaudes kreditīestādēs vai finanšu iestādēs vai kā citādi, atklāj faktus, kas varētu būt pierādījums kādam naudas atmazgāšanas gadījumam.

11. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka kreditīestādes vai finanšu iestādes:

- 1) iedibina pienācīgas iekšējās kontroles un saziņas procedūras, lai nepieļautu un novērstu darbības, kas saistās ar naudas atmazgāšanu;
- 2) veic attiecīgus pasākumus, lai darbinieki zinātu šīs direktīvas noteikumus. Šajos pasākumos ietilpst attiecīgo darbinieku piedalīšanās īpašās mācību programmās, lai viņiem palīdzētu pazīt darbības, kas var būt saistītas ar naudas atmazgāšanu, kā arī lai instruētu par to, kā rīkoties šādos gadījumos.

12. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka šīs direktīvas noteikumus vai daļu šo noteikumu attiecina uz profesijām un uzņēmumu kategorijām, kas nav 1. pantā minētās kreditīestādes un finanšu iestādes un kas ir saistītas ar darbībām, kuras jo īpaši var tikt izmantotas naudas atmazgāšanas nolūkiem.

13. pants

1. Tiek izveidota kontaktkomiteja, kas piesaistīta Komisijai (turpmāk — "Komiteja"). Tās uzdevumi ir šādi:

- a) neietekmējot Līguma 169. un 170. pantu, veicināt saskaņotu šīs direktīvas īstenošanu, izmantojot regulāras apspriedes par praktiskiem jautājumiem, kuri rodas sakarā ar tās piemērošanu un attiecībā uz kuriem domu apmaiņu uzskata par lietderīgu;
- b) sekmēt dalībvalstu apspriedes par stingrākiem vai papildu noteikumiem un pienākumiem, kurus tās var noteikt valsts līmenī;
- c) dot padomus Komisijai vajadzības gadījumā par papildinājumiem vai grozījumiem, kas izdarāmi šajā direktīvā, vai par visiem grozījumiem, kurus uzskata par vajadzīgiem, jo īpaši lai saskaņotu 12. panta iedarbību;
- d) izvērtēt, vai kāda profesija vai uzņēmumu kategorija ir jāiekļauj 12. panta piemērojuma jomā gadījumā, ja ir konstatēts, ka kādā dalībvalstī šāda profesija vai uzņēmumu kategorija ir izmantota naudas atmazgāšanai.

2. Komitejas uzdevums nav vērtēt lēmumu pamatotību, ko kompetentās iestādes pieņēmušas atsevišķos gadījumos.

3. Komiteju veido dalībvalstu ieceltas personas un Komisijas pārstāvji. Sekretariātu nodrošina Komisija. Komitejas priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis. Komitejas sanāksmes sasauc tās priekšsēdētājs pats pēc savas iniciatīvas vai pēc kādas dalībvalsts deleģācijas lūguma.

14. pants

Katra dalībvalsts veic attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu šīs direktīvas visu noteikumu pilnīgu piemērošanu, un jo īpaši nosaka sodus, kas ir jāpiemēro gadījumā, kad pārkāptas normas, kas pieņemtas saskaņā ar šo direktīvu.

15. pants

Lai nepieļautu naudas atmazgāšanu, dalībvalstis šīs direktīvas regulētajā jomā var pieņemt vai paturēt stingrākus noteikumus.

16. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā likumi, noteikumi un citi tiesību akti, kas vajadzīgi, lai vēlākais 1993. gada 1. janvārī izpildītu šīs direktīvas prasības.

2. Pieņemot šīs normas, dalībvalstis tajās ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarīt šādas atsauces.

3. Dalībvalstis paziņo Komisijai tos savu likumu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, kuru regulē šī direktīva.

18. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

17. pants

Luksemburgā, 1991. gada 10. jūnijā

Vienu gadu pēc 1993. gada 1. janvāra un pēc tam, cik bieži vajadzīgs, bet vismaz reizi trīs gados, Komisija sastāda ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu un iesniedz to Eiropas Parlamentam un Padomei.

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
J.-C. JUNCKER